

M. 15128 : 1.

(översättn. 1-sida)

Lettland

uppl. år 1952

Lovan i LMF 85 röv. hästkött och hästslakt m. m.

s. 1.

H. Fridenbergs

Estimatoy sinjorj!

Mi devenas de Latvija, estis advokato dum Lojarij en la reĝo Reĝa, kaj nun estas laboristo en Svedujo. Subite al la uzo de ĉevalviando mi devas diri ke en normalaj tempoj latvoj ĝin ne manĝis, sed tamen troviĝis en la reĝo unu koncesiita buĉisto, kiu en sia magazeno vendis nur ĉevalviandon kaj ĉevalaĵojn. La posedanto estis tataro kaj lia klerentaro la muhamedana (malgranda kvankam) kolonio en la urbo Riga. - Sed dum la unua mondmilito kaj ankau dum la dua oni larekse uzis ĉevalviandon. Ankau mi mem ĝin manĝis multfoje, trovis ĝin bongusta, nauĝon ne sentis kaj moralajn nemuĝproĉojn ne havis. Lojare kaj objektive pensante la buĉado kaj manĝado de ĉevaloj ne povas esti negativaj kritikata, se oni ne volas esti princepta vegetarano. Ĉevalaĵo gustas preskaŭ ekzakte kiel bovaĵo, se sammaniere preparita, nur en kazo se estas buĉita anstataŭ ĉevalo post ĝia laborizado, la viando havas odoraĵon, kaj tio povas daŭri nauĝon kaj antaŭjuĝon kontraŭ ĝi. Sociala malhonoro la ĉevalmanĝado en Latvio neniam nauĝis; kontraŭe hund- aŭ katbuĉado estas simple neimaginebla.

Animalojn buĉi en Latvija (Lettland) oni rajtis nur en la urba komunuma buĉejo. Nur en malgrandaj urboj kaj vilaĝoj, kie ne ekzistas komunuma (municipal) buĉejo, koncesiitaj buĉistoj rajtis buĉi animalojn. Tio otolo koncernis ankau ĉevalbuĉadon; nur oni ne rajtis vendi ĉevalviandon en la sama gjo kie troviĝis alia viando. Tio estis ordonite por malhelpi trompadon de la aĉtantoj, ĉar ĉevala viando kostis proksimume de la duonon de bova, kaj - kiel mi diris - laŭguste estas timela.

La buĉisto, ĉu privata, ĉu komunuma, ĝenerale ne estis taxata kiel ĉu honorinda profesiulo, kvankam la buĉistoj bone gajnis. Sed la fakto ke li buĉas ankau ĉevalojn (praktike dum la milito) ne malplibonigis lian situacion sur la sociala ŝtuparo. La proceduro de buĉado mi preskribi ne povas, ĉar mi ĉe ĝi ne ĉeestis, sed kiel juristo mi memoras, ke la instruistoj por buĉado de animaloj estis Komaraj.

H. Fridenbergs

To open cut at top

EUROPE - SWEDEN
1000 AIR MAIL
25 JULIE TH

AIR LETTER

7c
AUSTRALIA

(59)

A La Universitets de Lund
La Endologia Torivo
Hingatan 8
Lund
Svedys

Third fold here

Second fold here

First fold here

Australia
Collingwood (Melbourne) Victoria
2, Hainsworth Street

If anything is enclosed, letter will be sent by ordinary mail.

A. F. H. de Vries

[Faint, illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

(59)

användningen

Beträffande av hästkött måste jag säga att under normala tider åt letterna det inte, men det fanns likväl i staden en slaktare med tillstånd att slakta, och vilken i sin affär sålde endast hästkött och produkter av häst. Ägaren var ~~tattare~~ och kunderna den muhammedanska kolonien i staden Riga. - Men under första och även under andra världskriget använde man i stor skala hästkött. Även jag själv har ätit det många gånger och funnit det välsmakande, kände inte vämjelse och hade inte självförebärrelser. Tänkande logiskt och objektivt kan inte slaktandet och förtärandet av hästkött kritiseras negativt, om man inte vill vara principiell vegetarian. Hästkött smakar nästan likadant som oxkött om det är tillagat på samma sätt, endast i den händelse att djuret är slaktat strax efter dess arbete, har det svettlukt, och det skulle kunna framkalla vämjelse och fördomar mot det. Social vanära har hästköttsätandet aldrig förorsakat i Lettland, däremot är hund- eller kattslaktande helt enkelt otänkbart.

Att slakta djur är i Lettland tillåtet endast i stadens slakthus. Endast i små städer och byar, där det inte finns kommunalt slakthus, få slaktare med särskilt tillstånd slakta djur. Denna förordning gäller även hästslaktning, man får endast inte sälja hästkött i samma affär där det finns annat kött. Detta förordnades för att hindra bedrägeri mot köparna, ty hästkött kostade ungefär hälften av oxkött, och - som jag sade - i senken är lika.

Slaktaren, vare sig privat eller kommunal, uppskattades vanligen inte som en hederlig yrkesman, trots att slaktarna förtjänade bra. Men det faktum att han slaktade även hästar, särskilt under kriget, försämrade inte hans situation på den sociala rangskalan. Beskriva slaktningsproceduren kan jag inte, ty jag har aldrig varit närvarande vid en sådan, men som jurist kommer jag ihåg, att instruktionerna för slaktning av djur var allmänna.

A. Fridenberg.

H. Hataro